

7. „Maar lieve oogjens blij
 „en heught u niet aen 't wencken
 „en 't gluren van ter sij
 „en 't loncken tegens mij
 „soo vriendelijck als vrij
 „nochtans op vrijerij
 „heb ick noeyt willen dencken.
8. „Ghy siet mijn lieffde in
 „met innerlijck medoogen
 „ic ken dat ic Vriendin
 „u als mijn Ziel bemin
 „doch eer ic meer begin
 „ghy sluyt my wt u sin
 „en bant my van u oogen.
9. „Oogen ist dat ic dan
 „mijn hantwinning moet derven
 „so bid ic siet my an
 „my d' alderdroeffste man
 „die oeyt moeder gewan
 „overmidts dat ic van
 „de braefste siel moet swerven” 1).

Nadat Gerbrand het adres op dezen dichterlijken brief gesteld had, zag hij Elisabeth Teller een oogenblik met een veelzeggenden blik aan.

— „En nu” — begon hij — „heb ik eene bede op u, joffrouw Teller! die je me niet moogt weigeren. Je weet, hoe bezucht ik Madalena heb liefgehad. Nu is dit alles voorbij. Zij heeft nooit eenig briefke of verske van mij met een jonstig letterke beantwoord! Daarom kwelt mij het achterdenken, dat ze geen van allen heeft ontvangen Mijn leven loopt ten end Laat mij niet in wanhoop sterven Belof mij dezen brief aan Madalena tot Roomen te bestellen.”

Hij gaf den brief aan Elisabeth, terwijl dikke tranen langs zijne geelgrauwe wangen biggelden.

Jan Teller's wijf was ontroerd. Zij greep het papier en drukte de sidderende hand van den zieke, die met de uiterste inspanning gesproken had.

— „Ik beloof het u uit een oprecht Duitsch hart!” — antwoordde zij met haperende stem. — „Madalena zal dezen brief ontvangen!”

Een dankbare blik beloonde haar.

— „Dit liedeken is gedicht, toen ik van haar hylik nog niet en wist! Zeg haar dit, en groet haar uit naam van den vriend die gaat verscheiden!”

Hij sloot zijne oogen, en leende zijn hoofd tegen zijn stoel. Het hijgend geluid zijner pijnlijke ademhaling brak alleen de stilte af. Elisabeth was voorzichtig opgestaan. Moeder Marretje zag haar vragend aan. Beide vrouwen bleven zwijgend naast elkander staan, innig, tot in de diepst der ziel getroffen. Fluisterend gaf Elisabeth te kennen, dat zij Gerbrand niet durfde storen. Hij scheen van vermoeyenis in te slapen. Hartelijk omhelsde zij moeder Marretje, en samen verlieten zij zonder gerucht de kamer

1) Volgens het handschrift van den dichter door Mr. Ch. M. Dozy uitgegeven in *Het Brederoo-Album* (1885).